

מ"ת 6406/05/19 - דורגאם חג'אזי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

מ"ת 6406-05-19 מדינת ישראל נ' חג'אזי (עציר)

בפני	כבוד השופט ניצן סילמן
מבקשים	דורגאם חג'אזי (עציר)
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

החלטה

1. בקשה לעיון חוזר.
2. כנגד המבקש הוגש כתב אישום, המייחס לו עבירה של חבלה בכוונה מחמירה והחזקת סכין.
3. על פי הנטען בכתב האישום, ביום 19/4/19 עת חרש המתלונן (חאלד יאסין) שדהו בטרקטור, ניגש אליו המבקש, על רקע סכסוך קודם ביניהם, ודקר את המתלונן במותנו.
4. המתלונן ירד מהטרקטור, ובין השניים החלו חילופי מהלומות. לפי כתב האישום- בשלב כזה או אחר התכופף המתלונן להרים אבן, ואז דקר המבקש את המתלונן בחזהו. הדקירה גרמה פגיעה בקרום הלב ודימום מסיבי. המתלונן אושפז למשך שבוע.
5. ביום 8/5/19 ניתנה הסכמה לקיומה של תשתית ראייתית לכאורית, ; עניינו של הנאשם-המבקש הופנה לשירות המבחן לעריכת תסקיר לשם בחינת חלופה.
6. ביום 19/5/19 התקבל בתיק תסקיר, המלצתו הייתה שלילית; ביום 2/6/19 הוריתי על מעצר המשיב עד תום ההליכים כנגדו
7. זמן קצר לאחר מכן הוגשה בקשה לעיון חוזר; תסקיר משלים הוזמן והוגש; גם המלצתו הייתה שלילית; על כן גם בקשה לעיון חוזר נדחתה (החלטה מיום 22/7/19).
8. כעת, הוגשה בקשה לעיון חוזר שעיקרה- כרסום בטענות המאשימה; אליבא המבקש, בעדות המתלונן, שינה המתלונן גרסתו; המתלונן בעדותו, כך לפי המבקש, לא התכופף להרים אבן כמתואר בכתב האישום, אלא תקף את המבקש-הנאשם באגרופים, וזה דקרו בתגובה בחזהו; על כן שינוי העובדות בנסיבות אלו, משמיט הקרקע תחת הכוונה המחמירה הנטענת.
9. ביקשתי הודעות המתלונן; אלו הועברו ללשכתי.
10. בהודעה מיום 23/4- מציין המתלונן בתחילה, כי נדקר מספר פעמים בחזהו (3 דקירות צד ימין ודקירה אחת צד

שמאל-המותן); אכן על פי ההודעות- הדקירה נעשתה עת המתלון הרים אבן שביקש לזרוק על המבקש (הודעה 23/4 עמ' 2 שו' 2).

11. בהודעה מיום 29/4/20 שב המתלון על טענתו כי נדקר מספר דקירות ע"י המבקש- דקירה בצד שמאל (מותן, בעודו על הטרקטור) ושתי דקירות בצד ימין- עמ' 4 שו' 59. המתלון מאשר כי ירד מהטרקטור להכות את המבקש ומנשאל אם היכה באגרופים את המבקש השיב- "כן שדקר אותי הבאתי לו אגרופים להגן על עצמי, דחף אותי, רציתי להרים אבן דקר אותי". (שו' 71).

12. בעדות המתלון, טוען המבקש, שינה המתלון גרסתו; המבקש הפנה לעמ' 22 שו' 24, עמ' 28 שו' 17, עמ' 29 שו' 26-33 ועמ' 30 שו' 18. (פרוטוקול 23/1/20).

13. לטענת המבקש, שינוי גרסת המתלון ממוטט את התשתית ביסוד כתב האישום, ומהווה כרסום כנדרש, המצדיק עיון חוזר; עוד מציין המבקש כי חלוף הזמן והתפשטות נגיף הקורונה, מצדיקים עיון חוזר במעצר המבקש.

14. טרם אכנס לגופם של דברים אציין כי קשה להלום הגשת בקשה לעיון חוזר בטענת כרסום בשלב זה של ההליך, כשכל שנתר הוא גמר פרשת הגנה; מצויים אנו **שלושה חודשים לאחר** עדות המתלון, רגע לפני הכרעת הדין; במצב דברים זה, ראוי, לטעמי, להותיר את שקילת העדויות למותב בתיק העיקרי ולא לשופט המעצרים.

15. גם לגופם של דברים, סבורני כי דין הבקשה להידחות. אין מדובר במציאות בה הקערה התהפכה על פיה, סיכויי הזיכוי גוברים על סיכויי ההרשעה, או שגרסת המאשימה קרסה כליל; לכל היותר עסקין במתחם שבין חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ובין חבלה בכוונה מחמירה, ואין בכך כדי לשנות מעילת המעצר.

16. עיון בפרוטוקול התיק העיקרי יעלה כי המתלון מאשר כי זרק אבן על רכב המבקש; זריקת האבן הנזכרת בעמ' 22 לפרוטוקול אינה שונה מגרסתו המקורית של המתלון; העובדה כי המתלון הצליח לזרוק האבן (ויכול והדבר נעשה לאחר דקירותיו, שכן הצליח ללכת מספר מטרים), אינה מהווה שינוי גרסת המתלון.

17. עיון בעמ' 28-29 לפרוטוקול אף הוא לא יעלה שינוי ביחס לגרסאות המתלון המקוריות; המתלון אישר כי ירד לכיוון המבקש (בין אם דחפו תחילה ובין אם לאו), ופנה להכותו; עוד בעדותו ביום 29/4/20 אישר זאת המתלון, וכתב האישום אף מציין עובדה זו (סעיף 5).

18. אם כן השאלה היחידה שעל הפרק, היא האם דקר המבקש את המתלון בחזה, עת המתלון התכופף להרים אבן, תוך כדי הקטטה, או שמא הדקירה בוצעה מהלך הקטטה, בלא שהמתלון מתכופף להרים אבן (ראה גם הבהרת עו"ד דיראוי לבקשה, עמ' 8 דיון מיום 19/4/20).

19. סבורני כי אין מקום לבקשה מכמה טעמים-

א. בשתי החלופות העובדתיות הנטענות, יכול ותהיה הרשעה גם בנסיבות של כוונה מחמירה

ב. נוכח מיקום הדקירה ואופייה, קיימת סבירות ממשית שבית המשפט יעדיף עדות המתלון במשטרה

ג. גם אם תהיה הרשעה בחבלה חמורה- נוכח התסקירים השליליים, המסוכנות הגבוהה, עילת המעצר

עומדת על כנה ואין מדובר בהפיכת קערה על פיה.

כוונה מחמירה- ללא קשר להרמת האבן

20. לשם הרשעה בכוונה מחמירה, יש להוכיח כי פגיעה בוצעה מתוך כוונה לגרום לחבלה חמורה; על כוונה זו ניתן ללמוד מהחזקה, כי אדם מודע לתוצאות הטבעיות של מעשיו; ראה לעניין זה - ע"פ 10423/07 **מדינת ישראל נ' סיטרין**; ע"פ 447/17 **פלוגי נגד מדינת ישראל**. על כן מקום בו מגיע אדם למתחם האחר, אוחז בסכין, ומבצע מספר דקירות, בפלג גוף עליון, ניתן לייחס לאותו אדם כוונה מחמירה.

21. זאת ועוד- לא אחת מיקום הדקירות, לעצמו, די בו ללמד על כוונה; ראה למשל לעניין זה בע"פ 954/17 אבו עראר- "היסוד הנפשי הדרוש להתהוות העבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, בה הורשע המערער - סבורני כי נוכל להסתפק בקביעתו של בית משפט קמא כי האופן שבו דקר המערער את המתלונן 1 מוכיח את קיומה". במקרה שבפנינו- מדובר **בדקירת חזה, באזור הלב; זאת, לאחר דקירה קודמת באזור המותן!**

22. לעתים, די בשימוש בכלי נשק קר, וסוג כלי הנשק הקר, כדי להקים את אותה כוונה מחמירה- ראה למשל ע"פ 9928/16 **טהה נ' מדינת ישראל**. תיאור הסכין כאן, בצד הנזקים שנגרמו בפועל, מדברים בעד עצמם.

23. גם התנהגות לאחר הפגיעה, כמו נטישת המקום, יכולה ללמד על כוונה מחמירה- ראה להשפעת נסיבות ההתנהגות- ע"פ 3799/14 **אבו שנב נ' מדינת ישראל** ("התנהגותו של המערער בסמוך לאחר הפגיעה").

24. אציין כי גם מטיב הפגיעה- (כאן ברקמות הלב!) ניתן להקים את יסוד הכוונה המחמירה.

מיקום הדקירה

25. מיקום הדקירה- פצע דקירה בחזה (ולהבנתי מכיוון אחור), מחייב ריחוק מסוים, ואולי אף סיבוב גוף המתלונן, דבר שיכול ויביא להעדפת גרסת המתלונן המקורית

עילת המעצר

26. כפי שציינתי לעיל, גם אם המותב בתיק העיקרי יסבור כי אין מקום להרשיע בעבירת חבלה בכוונה מחמירה, עדיין קיים סיכוי מוחשי להרשעה בעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות.

27. אפשרות מוחשית זו, בוודאי בשלב זה מצוי התיק, מלמדת כי לא קיימים סיכויי זיכוי העולים על סיכויי הרשעה; שינוי רכיב אישום אינו עניין לשופט המעצרים בשלב זה וממילא אין מדובר בזיכוי.

28. גם אם סעיף האישום סופו של יום יהיה מקל יותר, עילת המעצר עדיין בזהקת- מדובר במי ששני תסקירים שליליים ניתנו בעניינו ונקבעה מסוכנות גבוהה, גם לאחר עיון חוזר; על פי תסקירי שירות המבחן עדיין קיים קונפליקט ויש בכך אלמנט מגביר מסוכנות משמעותי

29. משכך, גם מטעם זה, אין מקום לטענות הכרסום.

חלוף הזמן- התפשטות הקורונה

30. חלוף זמן ממושך הנו אכן שיקול מהותי להקלת תנאים המגבילים חירות של נאשם; עם זאת, במקרה דנן, כמה פרמטרים מטים הכף לדחות גם הטענה במישור זה.

31. ראשית- קצב ניהול ההליך ראוי, להבנתי. למעשה כל שנותר הנו חקירת הנאשם; לעניין קצב ניהול ההליך כשיקול- בש"פ 3878/18 מ"י נ' אבי כחלון.

32. שנית- חלוף זמן אינו פרמטר בלעדיו אין; רמת הסיכון גבוהה והעימות עדיין רוחש ומבעבע; עצמת העילה במקרה זה מקהה נושא חלוף הזמן (בש"פ 3859/19 מדינת ישראל נ' מאהר עבאס (17/06/19): חלוף הזמן אינו עילה בלעדית).

33. שלישית- להבנתי ניתנה הסכמה להארכת המעצר בבית המשפט העליון ממש בימים אלו.

34. אשר לנושא התפשטות הקורונה- אפנה לבש"פ 2219/20 אל שמאלי נ' מ"י- "טענת קורונה נשקלה ואינה מטה הכף" (במקרי מסוכנות גובהה); בש"פ 2492/20 זועבי נ' מ"י- משבר הקורונה הוא שיקול אך אינו שיקול בלעדי ואינו גובר על המסוכנות הנשקפת מן הנאשם.

35. אני דוחה הבקשה לעיון חוזר אפוא.

ניתנה היום, כ"ט ניסן תש"פ, 23 אפריל 2020, בהעדר הצדדים.